

Účastníci původního řízení

Žalobce: Åklagaren

Žalovaný: Hans Åkerberg Fransson

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Haparanda tingsrätt — Výklad článku 6 SEU a článku 50 Listiny základních práv Evropské unie — Vnitrostátní judikatura vyžadující k upuštění od použití vnitrostátních ustanovení, která mohou být v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, jasnou oporu v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva — Vnitrostátní právní úprava, podle níž totéž jednání v rozporu s daňovým právem může být sankcionováno jednak dle správního práva daňovou přírůzkou a jednak dle trestního práva trestem odnětí svobody — Slučitelnost vnitrostátního systému, v němž existují dvě oddělená řízení k sankcionování téhož protiprávního jednání, se zásadou *ne bis in idem*

Výrok

- 1) *Zásada ne bis in idem uvedená v článku 50 Listiny základních práv Evropské unie nebrání tomu, aby členský stát uložil za totéž jednání spočívající v nesplnění povinnosti podat přírůzku k dani z přidané hodnoty postupně daňovou a trestní sankci, jestliže první sankce nemá trestní povahu, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.*
- 2) *Unijní právo neupravuje vztah mezi Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950, a právními řádmi členských států a ani nestanovuje důsledky, které musí vnitrostátní soud vyvodit v případě rozporu mezi právy zaručenými touto Úmluvou a vnitrostátní právní normou.*

Unijní právo brání soudní praxi, která povinnost vnitrostátního soudu upustit od použití jakéhokoli ustanovení odporujícího základnímu právu zaručenému Listinou základních práv Evropské unie podmiňuje tím, že uvedený rozpor jasným způsobem vyplývá ze znění této Listiny nebo z příslušné judikatury, jelikož vnitrostátní soud zbavuje možnosti posoudit plně, případně ve spolupráci se Soudním dvorem Evropské unie, slučitelnost uvedeného ustanovení s touto Listinou

(¹) Úř. věst. C 72, 5.3.2011.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 26. února 2013 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesgerichtshof — Německo) — Air France v. Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

(Věc C-11/11) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Letecká doprava — Nařízení (ES) č. 261/2004 — Články 6 a 7 — Navazující lety — Zjištění zpoždění při přeletu do cílového místa určení — Zpoždění o tři hodiny nebo více — Práva cestujících na náhradu škody“)

(2013/C 114/09)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Air France

Žalovaní: Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Bundesgerichtshof — Výklad článků 6 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10) — Mezikontinentální let složený z několika částečných úseků — Situace, ve které se přilet do posledního místa určení zpozdí o deset hodin, ačkoli zpoždění při odletu nepřesáhne hranice stanovené v čl. 6 odst. 1 nařízení (ES) č. 261/2004 — Případné právo na náhradu.

Výrok

Článek 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, musí být vykládán v tom smyslu, že cestujícím, jejichž let s mezipřistáním byl při odletu zpožděn v rozsahu nedosahujícím prahových hodnot stanovených v článku 6 uvedeného nařízení, kteří však dosáhli cílového místa určení tři nebo více hodin po plánovaném čase přiletu, přísluší nárok na náhradu škody na základě článku 7 uvedeného nařízení, neboť uvedená náhrada škody není podmíněna zpožděním při odletu, a tudíž se neváže na splnění podmínek stanovených ve výše uvedeném článku 6.

(¹) Úř. věst. C 95, 26.3.2011.